

Sygn. akt II CSK 196/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa E. Spółki Jawnej
z siedzibą w S.
przeciwko I. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 września 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1.800
(jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik strony powodowej E. spółki jawnej z siedzibą w S. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 września 2015 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Uzasadniając przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. pełnomocnik powódki wskazała, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na konieczności rozstrzygnięcia, czy w przypadku, gdy zawierana jest umowa sprzedaży pomiędzy podmiotami profesjonalnymi, konieczność dochowania należytej staranności przy czynnościach przedkontraktowych dotyczy tylko jednej strony - kupującego, w szczególności wobec normy wynikającej z art. 546 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed 25 grudnia 2014 r.". Z przedstawionego w skardze kasacyjnej pytania oraz jego uzasadnienia wynika, że pełnomocnik powódki potraktowała zamiennie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz pkt 2 k.p.c. Ten sam problem nie może jednak stanowić istotnego zagadnienia prawnego, które z założenia charakteryzuje się „nowością” i jednocześnie być przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie bądź wypowiedziach doktryny

(por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, nie publ., z dnia 30 września 2014 r., III SK 2/14, nie publ.).

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi wskazano w skardze na naruszenie tego samego przepisu, którego potrzeba wykładni miała uzasadniać przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt. 2 k.p.c. Takie skonstruowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego niedopuszczalne. Przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w przepisach art. 398⁹ § 1 pkt. 1 lub 2 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego bądź których wykładnia wywołuje rozbieżność w orzecznictwie sądowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r. III CSK 64/08, nie publ.).

Wskazane wady konstrukcyjne skargi uniemożliwiły zbadanie występowania w sprawie przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. Z treści skargi nie wynikało bowiem, czy przesłanką jej przyjęcia do rozpoznania ma być: występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) albo potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym (398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) czy też oczywista zasadność skargi kasacyjnej (398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), skoro każda z tych przesłanek została uzasadniona identycznymi okolicznościami. Obowiązkiem profesjonalnego pełnomocnika jest takie sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej oraz jego uzasadnienie, które umożliwia zdiagnozowanie z jakiej przyczyny skarżący wnosi o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6

pkt 6 zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

jw